

Hoe men in Amerika de Oorlogsoorzaak wegnemen wil

Wie den vrede wil, die wapene zich ten strijde. Dat was door vele eeuwen heen de mactspreek, welke de wereld verontrustte. En of nu al miljoenen waren opgeofferd en nog eens milliarden waren uitgegeven voor de uitrusting ten strijde, zonder ooit vrede, maar altijd weer nieuwen krijg tot gevolg te hebben: de mactspreek werd en bleef gehuldigd.

Wat zal de maatschappij gaan doen, als deze oorlog ten einde is? Zal de oude leus de nieuwe worden? Of zal men eindelijk geleerd hebben andere maatregelen tegen den oorlog te nemen? Dat is een heel mooi onderwerp om in ernstige vergaderingen, genoeglijke sociëteitshoekjes, debating-clubs en „at homes" over te praten en wij gelooven niet, dat er veel menschen in ons gezegend vaderland zijn, die er geen meening over te verkondigen, laat staan, die er nooit over nagedacht hebben.

't Is heel goed, dat zulks hier en elders zoo geschiedt. Laat men in de neutrale landen maar schrijven en denken over dit moeilijk vraagstuk. En al peinsden heel knappe diplomaten, wij mogen wel zeggen de allerknapste, er tot op heden tevergeefs over, men kan nooit weten hoe eindelijk en onverwacht uit een onbekend hoekje een denkbeeld geboren kan worden, dat de oplossing biedt. Tot nu toe heeft nog nooit een mensch begrepen hoe een koe een haas kan vangen, zegt het spreekwoord.

In Amerika denkt men ook diep na over de oplossing van het geschil. Wat er na den oorlog zal gebeuren, brengt in het werelddeel aan de overzijde van het breede water eveneens heel wat tongen in beweging, heel wat pennen op papier. Een curieus voorstel vinden wij in het veelgelezen tijdschrift „Harpers Weekly", van de hand des redacteurs, den heer Herman Hapgood, een journalist, die in vriendschappelijke verhouding tot president Wilson staat en tot diens partij behoort.

Mister Hapgood, (het is te hopen dat ook hier de naam een voorteken en zijn hap een goeden zij), gaat eens na op welke wijze Europa in overoude tijden in groote rijken werd versneden en hoe de erfenis van Karel den Grooten onder diens kleinkinderen werd verdeeld. Het middenbrok van Europa was eens het heerschingsgebied van den Koning van Lotharingen, zoo vertelt hij, en strekte zich uit van de Noord- tot de Middellandsche zee. Holland was er onder begrepen, België, Luxemburg, Elzas-Lotharingen, Zwitserland, en een deel van het oude Savoye, sloten er zich aan vast.

Stel nu eens dat de oorlog in een onbeslist strijd zich tot in den treure zou rekken, steeds meer goed en bloed der natie's vragend, dan moeten wel armoede en gebrek, inplaats van welvaart en voorspoed in Europa gaan heerschen, ook de neutrale landen bedreigend. Er is herhaaldelijk gesproken om ter voorkoming van een dergelijken ramp een internationaal gerechtshof en een internationale

politie voor Europa in te stellen. Welnu, een neutrale zone, die als buffer kan dienen tusschen de elkaar bestokende landen in West-Europa, een dergelijke zone wellicht ook in het Oosten, zouden volgens het denkbeeld van den heer Hapgood een uitmuntende gelegenheid geven, om den vrede te bevestigen, want op deze neutrale streken, zou de internationale politie haar hoofdbasis hebben met de vertakkingen, welke elders noodzakelijk worden geacht. Deze macht zou onder het toezicht van het internationale arbitragehof staan en wie het in zijn zin zou krijgen om deze neutrale streken, waarvan de onzijdigheid in hare beteekenis zoo duidelijk omljnd en besproken is, te bedreigen, die zou niet alleen een strate-

Na dezen oorlog zal Rusland, volgens de meening van den schrijver genoeg thuis te doen hebben. Inwendige beroeringen, een strijd door de opkomende democratie gevoerd, zal het Czarenrijk en zijn heerschers genoeg werk geven, zoodat zonder bedreiging van Duitsche of Oostenrijksche zijden, Rusland er niet aan zou behoeven te denken, om zich tegen het Westen te richten.

Zelfs wanneer het Slavische ras eens de macht over Europa zou krijgen, dan nog vreest de Amerikaan er geen nadeel van.

Hij ziet in de toekomst, over een of twee eeuwen, drie groote, vereenigde en elkander sympathieke, volkgroepen: de Slaven, de Aziaten, de West-Europeanen met al hun vertakkingen.

Hoe een Amerikaan zich door middel der aangegeven neutrale zone een oplossing van het Europeesch geschil denkt. Op ons kaartje is deze zone donkerder getint.

gisch moeilijke opdracht te vervullen hebben, doch ook moreel zeer zware verantwoordelijkheid op zich nemen.

De Amerikaansche schrijver, die het blijkbaar niet erg met Duitschland opheeft, acht de uitvoering van zijn voorstel alléén mogelijk, wanneer dit rijk, hetzij door de macht zijner tegenstanders of door de kracht van inwendige beroeringen, niet tot de verwezenlijking van zijn gebieds-uitbreidingslust kan komen.

Voor Rusland heeft de Amerikaan niet zoo'n groote vrees.

Hij gelooft in de verwezenlijking van de beloften, door den Czaar tegenover Polen en de Joden afgelegd.

De wijze, waarop „Harpers Weekly" de voorgestelde westelijke neutrale zone uitkoos, hield ook rekening met de billijke verlangens der mogendheden.

Elzas-Lotharingen, dat niet Fransch genoeg bleef om bij Frankrijk, niet Duitsch genoeg is om bij Duitschland te behoren, gaat een neutraal rijk worden; de afscheiding van een deel van Savoye zal voor Frankrijk, noch voor Italië een groot offer zijn.

Geen der rijken zou meer zijn grenzen behoeven te verdedigen, want daar zullen geen vijandige legers meer dreigen, overal toch bevindt zich een neutrale zone.

Revanche-denkbelden, ontstaan door verlies of teleurgestelde verwachtingen, zouden vervallen, want als de eens veroverde buit in het bezit van geen der strijdende machten komt, welnu, dan is er geen reden meer voor zulke heftige wraakbegeerte.

De neutrale zones zouden door hun schitterende ligging, het voermiddel voor den internationalen handel kunnen zijn, waardoor geen der grootmachten voorkeur of schade zou hebben.

Is dat alles niet het beste voorbehoedmiddel tegen oorlog en de meest krachtige garantie voor den wereldvrede, welke men zich denken kan?

Mein Liebchen was willst du noch mehr!

In Amerika kijkt men niet tegen groote besluiten op. Er zit iets aantrekkelijks in zoo'n durf.

Welnu, laten wij dat aantrekkelijke niet bederven door de hier als curiositeit weergegeven denkbeelden te gaan beoordeelen of veroordeelen.

En wat denkt gij ervan vriend lezer, en zoo zeer geïnteresseerde lezers?

DE OVERSTROOMINGEN IN DE THEEMSVALLEI

Het winkelen is niet gemakkelijk op deze wijze.

IN DE HUWELIJSBOOT. — De bruid en bruidegom, Miss Pitman en Kapitein Forbes, waren genoodzaakt met de bruiloftsgasten per boot naar de huwelijksvoltrekking in de kerk te gaan.

Een militair, die tot aan de knieën in het water staat.

De Theems is de vorige week zoodanig gewassen, dat een groot deel der plaatsen bij Londen onder water stond en daarvan te lijden had. Bovenstaande foto's illustreeren duidelijk den toestand.